

Yvonne Widekär

Från: Tommy Widekär <ranchboy3@hotmail.com>
Skickat: den 21 mars 2000 05:34
Till: coolboy22@spray.se; ewa.thylen@usa.net; magnus.westlund@seb.se; Christer.alvin@telia.com; k_rok2000@hotmail.com; mojgan_77@hotmail.com; Sylvia_bor@hotmail.com; oskar_modin@hotmail.com; natalia_pareja@hotmail.com; ananas80@hotmail.com; bajen.fan@telia.com; bengt.hakansson@fargelanda.se; bettan666@hotmail.com; wingard@2.sbbs.se; dancopesen@hotmail.com; camilla_kantor@hotmail.com; dan_lex@hotmail.com; Mattias.Edvinson@wartsilansd.com; elimareri@telia.com; makikomi@hotmail.com; jan.nyvall@swipnet.se; j.rudqvist@telia.com; como.steros@swipnet.se; chrille_sole@hotmail.com; erik.kunder@fargelanda.mail.telia.com; linda.kunder@telia.com; rudqvist@hotmail.com; Widekär Yvonne; punimurp@hotmail.com; micke.s@fargelanda.mail.telia.com; londareldhand@hotmail.com; hakansson@telia.com; NORE.WIDEKARR@F.SJ.SE; odd_arild@yahoo.com; it1.map@memo.volvo.se; geckok@algonet.se; ronny.widekär@telia.com; o.rudqvist@fargelanda.mail.telia.com; sigge2@hotmail.com; bergchristian@yahoo.no; sportig84@hotmail.com; Taeko_kino@hotmail.com; andreas.thulin@beta.telenordia.se; w.widekär@telia.com
Ämne: Hockey(veckobrev 29,vecka 11, ar 2000)

Mina vänner,

Detta brev har sin början torsdag kväll, den 16 mars, klockan 7.30. Jag och Kent är i Atlanta för att se om Trashers kan lyckas slå ett för året mycket svagt New York Islanders. Senast vi såg Atlanta vinna var mot Philadelphia Flyers och det känns som evigheter sedan. De har lyckats vinna 2 matcher på de senaste 25 omgångarna och kapten Kelly Buchberger har ett tufft jobb där ute tillsammans med sina lagkamrater.

Atlanta Trashers är ett så kallat expansionslag och detta är deras första säsong i NHL. Detta marks väl, men det är inte så konstigt att det går dåligt, eftersom att en expansion går till så att Atlanta i det här fallet, får välja en spelare från vardera lag som redan är inne i NHL. Dessa lag får läsa 17 av sina 22 spelare och förstas så blir det inte de bästa som blir kvar. Så med andra ord: Atlanta har fått det som blivit över och som inget annat lag velat ha. Därför är Atlanta dåliga. Detta kommer med tiden andra gånger eftersom Atlanta kommer ha möjlighet att välja spelare tidigt i de närmaste drafterna framöver. (Draft är det arliga jippet där klubbarna tvingas de bästa hockeyspelarna utanför NHL, oftast unga 18-åringar).

Så där är vi nu, i Phillips arena. Vi jublar när Atlantas maskot "Trash" kommer ner från taket, vi jublar över fyrverkeriet, vi jublar när Atlanta Trashers kommer ut på isen och vi jublar ännu mer när vi ser våra svenska hjältar Johan Garpenlov, Andreas Karlsson och Per Svartvadet kladda i den "flashiga" Trasher-dressen. Så blir det tyst.....Spekern förbereder oss för national sång och alla, (något runt 18500) ställer sig upp. Vissa tar ton.

Några av dem är jag och Kent. Vi kan nästan hela sången vid det här laget och visar det stolt genom att med hög stämma ge hals. En del tittar på oss, vi nickar till dem och ler, de vänder bort sina ansikten. Högare om oss ser vi att "mor och dotter" även är här i kväll. De är två trogna Trashers fans.

De två bästa damerna runt 159 kilo som med nod och napp lyckas trackla på sig Trasher-jerseyerna varje kväll det är match. Vi tycker om dem. De är genuina på något sätt där de sitter och proppar i sig hotdogs och popcorn.

Därna bakom oss är långt ifrån genuina. De kan ingenting om hockey. De gapar och skriker, helst när motståndarna gör mål och det handlar ju rätt som det är och de jublar när det blir slagsmål på isen eller om den stackars domaren lyckas få pucken på sig. Sådana är de, Trashers fansen. De kanske lär sig med tiden.

Matchen kommer igång och vi kan med glädje se att alla svenskarna i Islanders också spelar. Det är lagkaptenen Kenny Jonsson, Mats Lindgren och Johan Davidsson. Islanders börjar med att spela ut Trashers och Kent visar direkt sitt missnöje.

"Fy fan va dåliga de är! Kan de verkligen va så här dåliga". Jag ler men svarar inte.

"Namen titta på den där 38an Tremblay nu då. Han är ju helt vardelos, han skulle ju inte ens platsa i Boden!" Kent är riktigt besviken nu och jag ler ännu mer. Jag vet att han tycker Tremblay är en riktigt dålig spelare, precis som jag tycker att Dimitri Yushkevich i Toronto är.

Efter första perioden leder New York Islanders med 3-0 och vi lämnar våra platser för att försöka få tag i en hotdog och kanske en pilsner innan nästa period börjar. Nästan direkt träffar vi på "det tokiga amerikanska hockeyparet" som vi träffade två dagar tidigare på Edmontonmatchen. De är för dagen kladda i Leksand och Modo jerseys. Vi vet att de älskar Sverige och svenska hockeyspelare, därför blir vi inte förvånade när de nu moter oss i denna utstyrelse. Vi pratar om Modo, reklamnamnen på tröjorna, den svenska shopen i Atlanta och den stundande resan som de tänker göra till Sverige i september. Vi frågar dem om de tänker stamma av med Islanders spelarna senare och de säger "troligtvis".

De var de som "introducerade" oss för Edmontonspelarna i tisdags. De skulle försöka få tag i Tommy Salo efter matchen och vi tyckte det låt trevligt, så vi hängde på. Vi sprang på Mike Grier nästan direkt när denna var på väg ut ur hissen. Vi frågade honom om han visste var Tommy Salo och Bert Robertsson var. Han sa att han inte visste. Vi tackade för upplysningen och för att inte verka oartiga bad vi om hans autograf. Sedan stod vi oga mot oga med Janne Niinimaa. Han var ännu större än vad jag trodde. Vi frågade honom om han pratade svenska och när han svarade "lite" på ett mycket tveksamt sätt, gick vi över till att kommunicera på engelska. Vi frågade efter Tommy Salo igen och den här gången fick vi reda på att han redan hade gått till sitt hotellrum, eftersom att kände sig lite visen. Vi tackade för den upplysningen och visade även denna gång var artighet genom att fråga efter autograf. Janne var lika trevlig tillbaka och signerade.

Nu hade nästan hela laget ramlat ut i lobbyn och där stod de nu med sina mobiltelefoner, småpratade lite och sag allmänt bortkomna ut. Vi sag för en sekund möjligheten att få stamma av med nästan samtliga i laget, inklusive "Tommy favoriter" som Doug Weight och Ryan Smyth. Lyckligtvis insåg vi det absurda med två killar på sitt trettioandra år, springa runt och fråga efter autografer och försöka tjuva prattid med dessa hockeyhjältar.

Andra perioden skall snart börja och vi tar farväl till våra "hockeyvänner" för denna gång och letar upp våra platser igen. Utan hotdogs och pilsner. Atlanta börjar bra och ganska snart har Yannick Tremblay från backplats lyckats reducera. 1-3. Nu är Kent nöjd. "Fy fan, nu spelar de ju riktigt bra ju!" säger han euforiskt.

Atlanta gör sin bästa match på länge och fastän att de till slut förlorar med 4-2, känns det ändå som att de har något på gång.

Vi är båda eniga om att detta är en av de bästa matcherna som Atlanta har spelat i år och på vägen ner för rulltrapporna ser vi den stora ismaskin som korts in i valkostentren. Vi stirrar imponerat på denna "Zamboni" som ismaskinen kallas i folkmun. Jag skulle verkligen vilja kora en sådan där och jag säger till Kent att "lat oss ta den där via I75 hem". Han skrattar och uppskattar i timmar hur lång den resan skulle bli, samtidigt som han häller med om att det skulle vara haftigt.

"Eller vad säger du, säger jag. Lat oss ta den med oss ändå hem till Svedala, vi kör via Beringshav och hem".

"Ja, då kunde de där tontarna Kropp och Skinnarmo verkligen slänga sig i väggen, svarar Kent" och vi skrattar båda högljutt.

(För dem som är intresserad av att läsa mer om Zamboni rekommenderas www.zamboni.com.)

På lördagen är det eftermiddags match på teven och jag bjuder hem Kent, Ozzie och Pavel på Hockey fest. Vi dricker öl och äter grillade kycklingvingar i massor, varderar spelare, pratar hockeystatistik och följer matchen med intresse. Senare på kvällen visar det sig att jag har rätt angående Atlantas på nytt funna form, för de spöar mitt Toronto Maple Leafs med 4-1 och det får mig i chocktillstånd. Detta som skulle vara en munbit för mitt kära Toronto! Hur

kunde detta ga till ? I bedrovelsen bestammer jag mig for att inte ga pa den fest som jag sedan tidigare bestamt mig att ga pa. Jag gar och lagger mig istallet. I vredes mod!

Pa sondagen ar det fodelsekalas for Yumi, Andrea och Yoshi hemma hos Brad.

Jag har ingen lust att ga, men gor det anda for att visa den goda viljan.

Kanske sitter fortfarande minnet av den snorpliga forlusten kvallen innan kvar. Finner till min gladje att trakiga Brad av nagon anledning har ett gang hockeyklubbor I garaget. Dessutom finns det bade hockeymal och en boll.

Jag fordelar glatt hockeyklubborna mellan mig och Kent och under den narmsta timman slar vi dragskott och slagskott, testar ett gang med "onetimers" och jag forsoker mig pa konststycket att styra puck.

Jag ar lycklig igen. Ser sedan till att komma hem tidigt for att inte missa matchen mellan Rangers och penguins pa teven som borjar vid atta.

Innan det ar dags att skriva veckans veckobrev tar jag fram en hockeytidning for att forkovra mig I lite statistik om Saint Louis. Jag fragar mig hur de egentligen fa fram all denna information. Kan det verkligen vara sa att det finns en person pa varje match som har en spelare att folja upp. Med andra ord runt drygt 40 personer och ar I sa fall det tillrackligt? Jag menar, har skall det raknas tacklingar, skott pa mal, snapshots, plusminus, assist, mal, onetimers och mycket mer. Jag skakar pa huvudet och forundras over detta lands formaga att samla in statistik pa allting.

Kanske forundras ni over mitt otroliga intresse for hockey och om det kan jag bara saga: Jag har aldrig matt battre ! Min basta tid ar nu!

Det har t om gatt sa langt att jag numera bytt mitt major fran management till hockey. Det innebar att jag numera kan ta mina "eveningclasses" med gatt samvete.

I nasta veckobrev hoppas jag att jag kan kommentera den i svenska ogon mycket spannande Oscarsgalan som ar pa sondag. Lasse Hallstoms superba film "Cider House rules" ar nominerad till 6 Oscars och kanske ,kanske kan den fa priset som basta film. Andra filmer med manga nomineringar ar den I mina ogon ganska mediokra "American beuty", den underbara "The Green Mile"

Mitt stalltips ar:

Basta manliga huvudroll: Denzyl Washington Basta

manliga biroll: Michael Caine

Basta kvinnliga huvudroll:Annette Bening

Regi: THE CIDER HOUSE RULES

Basta film: Sixh sense

Tills vi hors igen, ga ut och dansa I det vackra var vadret.

Tommy Widekarr

Mercer, Macon, Georgia

Get Your Private, Free Email at <http://www.hotmail.com>

